

5. med letom – leto B

Jezus jih veliko ozdravi

Ko so prišli iz shodnice, so se z Jakobom in Janezom takoj napotili v Simonovo in Andrejevo hišo. Simonova tašča je ležala, ker je bila vročična, in brž so mu povedali o njej. Pristopil je, jo prijel za roko in jo vzdignil. Vročica jo je pustila in ona jim je stregla. Ko pa se je zvečerilo in je sonce zašlo, so prinašali k njemu vse bolnike in obsedene. Vse mesto se je zbralo pred vrati. In ozdravil je veliko bolnikov z različnimi boleznimi in izgnal veliko demonov, ki pa jim ni dovolil govoriti, ker so ga poznali.

Navsezgodaj, ko je bilo še čisto temno, je vstal, se odpravil ven na samotni kraj in tam molil. Simon in njegovi tovariši so mu sledili. Ko so ga našli, so mu rekli: »Vsi te iščejo.« Rekel jim je: »Pojdimo drugam, v bližnja naselja, da bom tudi tam oznanjal, kajti za to sem prišel.« In prihajal je v njihove shodnice, oznanjal po vsej Galileji in izganjal demone. Mr 1,29-39

Jezus in naglica

Današnji evangelij naredi name vtis neprestanega hitenja. V enem samem dnevu, mogoče celo popoldnevu se zvrsti množica dogodkov. Jezus je v shodnici. Iz shodnice pride v Simonovo hišo in že novica o bolezni. Takoj ozdravi taščo, ta jih brž postreže, potem pa večer med bolniki in obsedenimi. O mirni noči niti ni govora, še pred svitom se Jezus že umika v samoto. Za njim spet pridejo učenci in spet je med množico. Potem pa že odhaja drugam, v bližnja naselja, da bo tam oznanjal.

Zdi se kot da odlomek opisuje primer današnjega hitenja. Še preden se konča eno, se začne drugo. To vsi poznamo. Verjetno pa nam obvladovanje časa ne gre vedno najbolje od rok. Jezus očitno dobro obvladuje čas. Iz njegovega hitenja ni čutiti napetosti, živčnosti, raztresenosti, jeze. Kljub temu, da ne uspe moliti kot si je verjetno zamislil, se od molitve umakne in se zavzame za ljudi. Nikjer ne zasledimo, da bi se na koga znesel, se razjezil ali ga prezrl. Povsod in vedno je ves tam. Od kod ta njegov mir?

Pogosto najdemo temeljni odgovor v sklepu evangeljskega odlomka. Tokrat beremo Jezusov sklep: »Pojdimo drugam, v bližnja naselja, da bom tudi tam pridigal, kajti za to sem prišel.«

Prvo, zaradi česar Jezus uspe ohranjati notranji mir je zavest o poslanstvu: Za to sem prišel! Kje pa smo mi s tem? Ali nam je ves čas jasno, kaj je naše poslanstvo, čemu smo na svetu? Ko sem v teh dneh dobil v roke Katekizem za mlade, me je v njem nagovoril že odgovor na prvo vprašanje, ki se glasi: Čemu smo na zemlji?, odgovor pa: Na zemlji smo, da bi Boga spoznali in ljubili, po njegovi volji delali dobro in nekoč prišli v nebesa.

Pojasnilo, ki sledi, pravi: Biti človek pomeni: priti od Boga in iti k Bogu. Semkaj prihajamo veliko bolj od daleč kot od naših staršev. Prihajamo od Boga, v katerem je doma vsa sreča nebes in zemlje; On nas pričakuje v svoji večni, brezmejni blaženosti. Vmes živimo na tej zemlji. Včasih čutimo bližino našega Stvarnika; pogosto pa ne čutimo sploh nič. Da bi našli pot domov, nam je Bog poslal svojega Sina, ki nas je osvobodil greha, nas odrešil vsega zla in nas zanesljivo vodi v resnično življenje. On je »pot, resnica in življenje« (Jn14,6)

Prepričan sem, da nam ta odgovor o poklicanosti, o tem, da smo na poti od Boga k Bogu, pogosto uide iz glave. Potem nas zagrabi panika in tekamo gor in dol, bežimo v razne odklope, ali pa se nesrečni sesedemo v kot in čakamo, da vse mine. Mir bomo našli, če nam bo ves čas jasno, da smo poklicani,

- najprej k polnosti življenja, potem
- k uresničitvi svoje moškosti oz. ženskosti, kot očetje in matere,
- h konkretni poklicanosti v zakonski ali posvečeni stan.

Ves mir je pravzaprav v tem, da se zavemo, da večjega od biti zvest sebi in Bogu, ni. In da je za to potrebno ves čas ohranjati stik s tistim, ki nas je poklical. Zato pravi poročilo o natrpanem Jezusovem urniku, da je še pred svitom vstal, da bi molil. Molitev je gotovo drugi temelj našega miru.

In mogoče še tretja misel, kaj nam ohranja mir. Kljub načrtovanju se moramo zavedati, da je gospodar življenja Bog. Jezus verjetno ni predvideval, da ga bodo sredi molitve prekinili apostoli, ali pa, da bo pri Simonu namesto večerje najprej dobil bolno taščo. Ker zaupa, da je vse v rokah njegovega Očeta, sprejme dejstva, ki jih kaže življenje in svoje predstave in načrte popravlja ob konkretnih situacijah. Kako drugače od nas?! Ko ne gre vse po naše, se jezimo. Da, ker ne zaupamo, da vse vodi Oče, Bog.

Ohranjati mir, kljub napornim dnevom, je torej ob Jezusovem zgledu mogoče po naslednjih korakih:

- zavedati se poslanstva in ga uresničevati,
- biti vztrajen in zvest v molitvi,
- predstave in načrte popravljati ob konkretnih situacijah.

Če se bomo trudili slediti Jezusovemu zgledu, nam njegov mir zagotovo ne uide.